

Prológus: Filip

A Callisto két hajógyára egymás mellett helyezkedett el a hold folyamatosan a Jupiter felé forduló féltekéjén. A végtelen égbolton a Nap tűnt a legfényesebb csillagnak, ám a Tejút elnyúló foltja messze túlragyogta. A kráterek ormai mentén végig éles, fehér reflektorok világították meg az épületeket, a rakodógépeket, az állványzatokat. A félkész hajók bordázata széles ívben hajolt a kőpor és jég laza rétege fölé. Két hajógyár, az egyik katonai, a másik civil, az egyik a Földön bejegyzett, a másik marsi illetőségű. Mindkettőt ugyanaz a meteorok elleni pontvédelmi ágyúrendszer óvta, mindkettő kizárólagos célja azoknak a hajóknak az előállítás, amelyek új bolygókra szállítják majd az emberiséget, amikor és ha az illoszi fegyveres viszályok végül rendeződnek.

Mindkettő jóval nagyobb bajban volt, mint sejtették volna.

Filip előrecsusszant, a csapata szorosan a nyomában követte. A szka-fander LED-lámpáját előre kivésték, a kerámiaburkolatot addig dör-

zsölték, amíg nem maradt rajta sima felület, hogy visszaverje a fényt. Még a sisakkijelző fényerejét is oly mértékben levették, hogy szinte észrevehetetlen legyen. A Filip fülében megszólaló hangokat – a hajók közötti kommunikációt, a biztonsági csatornákat, a civil beszélgetéseket – passzív üzemmódra állították. Filip hallgatott, válaszként viszont nem adott le semmit. A hátára erősített célzólézert leállították. Ő és a csapata árnyként mozgott az árnyak között. A látómezeje bal oldalán lévő halvány visszazámláló átlépte a tizenöt perces határt. Filip a nyitott tenyerével csapkodta a teljes vákuumnál alig sűrűbb levegőt, az övbéliek testbeszédével jelezte, hogy lassan haladjanak tovább. Körülötte a csapat vele tartott.

Magasan felettük, az űrben, túlságosan messze ahhoz, hogy látni lehetett volna őket, a hajógyárat irányító marsi hadihajók pergő, hivatalos hangon adták le utasításaikat. Mivel alaposan megfogyatkozott a flottájuk, mindössze két hajó keringett a hold körül. Valószínűleg csak kettő. Elképzelhetőnek tűnt, hogy több is rejtőzködött a feketeségben, és saját hulladék hőjüket magukhoz ölelve árnyékkolták a hajótesteket a radarok elől. Elképzelhetőnek tűnt, ám valószínűtlennek. Az élet pedig, ahogy Filip apja szokta mondani, kockázatos munka.

Tizennégy perc harminc másodperc. Két másodlagos időzítő jelent meg az első mellett, az egyik negyvenöt másodpercről, a másik két percről számlált vissza.

– *Frank Aiken* szállítóhajó, dokkolási engedély megadva.

– Vettem az üzenetet, *Carson Lei* – válaszolta ismerős morgásával Cyn. Filip szinte maga előtt látta az övbéli mosolyát. – Coyos sabe merre ai sus bebe come leérünk?

Valahol odafent a *Frank Aiken* észrevehetetlen távolságmérő lézerekkel pásztázta a marsi hajókat ugyanazon a frekvencián, mint amire a Filip hátán lévő állították. Amikor a marsi kommunikációs tiszt megszólalt, a félelem legcsekélyebb jele sem érződött a hangján.

– Nem értem, *Frank Aiken*. Kérem, ismétlje meg!

– Elnézést, bocsánat – nevette el magát Cyn. – Ismernek maguk, derék, finom úriemberek, valami jó helyet, ahol egy szegény övbéli legénység megihatna valamit, miután leértünk a felszínre?

– Ebben nem segíthetek, *Frank Aiken* – felelte a marsi. – Tartsák az irányt!

– Sabez sa. Szilárdan, akár a szikla, egyenesen, mint egy puskagolyó.

Filip csapata elhelyezkedett a kráter gerincének tetején, lenéztek a marsi hadi üzem senkiföldjére; pontosan olyannak bizonyult, amire Filip számított. Kipécézte a raktárépületeket és a készletlerakatokat. A hátról leemelte a célzólézert, a lábazatát a koszos jégbe nyomta, és bekapcsolta a szerkezetet. A többiek, kellően szélesen szétszóródva ahhoz, hogy egyetlen ór se kerüljön a látómezejükön kívülre, ugyanígy tettek. A lézerek ósdiak voltak, a hozzájuk csatolt követőrendszereket pedig tucatnyi különféle forrásból emelték ki. Mielőtt az első parányi piros LED zöldre váltott volna, a másodlagos időzítők egyike a nullához ért.

A három hangot változtató biztonsági riasztás a civil csatornán szólalt meg, és egy nő ideges hangja követte.

– Elszabadult egy rakodólépegető. Az... ó, a francba. A meteorelhárító rendszer felé tart.

Hirtelen pánik és riadalom hangjai zúdultak Filipre a hangszórók-ból, miközben a kráter peremén vezette csapatát. Áttetsző porpöfetegek szálltak föl mellettük, de nem ültek le, helyett ködfelhővé terebélyesedtek szét. A rakodólépegető nem reagált a felülíró kódokra, helyett továbbcammogott a senkiföldjén át, bele a meteorelhárító ágyúk széles szemébe, és ha csak pár percre is, de megvakította őket. Négy marsi tengerészgyalogos jött elő a bunkerből, ahogy az eljárási szabályzat előírta. Motoros páncélzatuknak köszönhetően úgy siklottak a felszínen, mintha korcsolyáztak volna. Bármelyikük könnyedén végezhetett volna Filip egész csapatával, és a pillanatnyi szánalomnál komolyabb nem hátráltatta volna őket. Filip elvből gyűlölte az összeset, és külön-külön mindegyiküket. A javítóbrigádok már a sérült rendszer felé siettek. Az egész egy órán belül újra üzemelni fog.

Tizenkét perc negyvenöt másodperc.

Filip megtorpant, hátrapillantott a csapatára. Tíz önkéntes katona, az Öv legjobbjai. Rajta kívül egyikük sem tudta, miért annyira fontos a marsi készletlerakatok lerohanása, sem azt, hogy mihez vezet majd az akció. Mindannyian készek voltak meghalni, ha ő ezt parancsolja nekik, mert az volt, aki. Mert az édesapja az volt, aki. Filip a gyomrában és a torkában érezte ezt. Nem félelmet, büszkeséget. Büszkeség volt.

Tizenkét perc harmincöt másodperc. Harmincnégy. Harminchárom. A lehelyezett lézerek életre keltek, a négy tengerészgyalogost, a kisegítő csapat bunkerét, a peremkerítést, a műhelyeket és a kaszárnyát pásztázták. A marsiak odafordultak, a páncélzatuk olyannyira érzékeny volt,

hogy még a láthatatlan sugarak lágy érintésére is felfigyelt. Fordultukban felkapták a fegyverüket. Filip látta, hogy az egyikük felismeri a csapatot, a puskáját a lézerekről feljűk irányította. Feljű.

Visszafojtotta a lélegzetét.

Tizennyolc nappal korábban egy hajó – Filip még csak azt sem tudta, melyik – kemény égetésbe kezdett valahol kint, a Jupiter-rendszerben, tíz, talán tizenöt g-re felgyorsulva. A számítógépek által meghatározott nanoszekundumban a hajó néhány tucat volfrámdarabot lökött ki az anyagtömeg közepén négy darab egyszer használatos, rövid égetésű rakétával és a hozzájuk kapcsolt olcsó, egyfrekvenciás szenzorokkal. Minimális bonyolultságuk miatt szinte még gépezetnek sem lehetett nevezni őket. Nap mint nap hatéves gyerekek építettek jóval összetettebb dolgokat, ám százötven kilométer per szekundumos sebességre felgyorsítva aligha kellett komplexnek lenniük. Csupán annyit kellett megmutatni nekik, hogy hová menjenek.

Mire a jel Filip szeméből a látóidegen át az elsődleges látókéregig jutott, már véget is ért az egész. A tompa puffanásokat, a szétlövellő ejektát a tengerészgyalogosok helyén, a fölöttük rövid ideig fellobbanó két csillag helyén, melyek nemrégiben még hadihajók voltak, már csak azután érzékelte, hogy az ellenség elpusztult. Aktív üzemmódba kapcsolta át a szkafander rádióját.

– Icsiban – szólalt meg, és büszkeség töltötte el, amiért ennyire nyugodt maradt a hangja.

Együtt, ruganyosan, a lábukat előrecsúsztatgatva lelépdeltek a kráter belső oldalán. A marsi hajógyár álombeli díszletnek hatott, a szétrombolt műhelyekből lángsugarak törtek elő: a gyúlékony gázok tűzként távoztak. Lágy hópelyhek hömpölyögtek a kaszárnya körül, ahogy a kiszökő levegő szétterjedt és megfagyott. A tengerészgyalogosokból semmi sem maradt, a testük darabokra szaggatva szétszóródott. Por és jég felhője töltötte meg a krátert, Filipnek kizárólag a sisakkijelzője mutatta meg a célpontok helyét.

Tíz perc tizenhárom másodperc.

Filip csapata szétvált. Hárman a nyílt terület közepe felé indultak, kellően nagy helyet kerestek ahhoz, hogy széthajtogassák a kiürítéshez használt állványzat fekete szénszálás szerkezetét. Két másik lecsatolta visszarúgásmentes géppisztolyát, készen arra, hogy lelőjön bárkit, aki előjön a törmelékből. Két további ember a fegyverraktárhoz szaladt,

hárman pedig vele tartottak a készletlerakatokhoz. Az épület siváran és féelmetesen magasodott elő a porból. A szervizajtók zárva voltak. Egy felborult rakodólépegető feküdt az oldalán, a kezelője halott volt vagy haldokolt. Filip technikai szakértői a bejáratok kezelőpaneléhez léptek, és rásegítőmotoros bontóvassal felfeszítették a burkolatot.

Kilenc perc hét másodperc.

– Josie! – szólalt meg Filip.

– Trabajan, sa sa? – reagált nyersen Josie.

– Tudom, hogy dolgozol – válaszolta Filip. – Ha nem tudjátok ki-nyitni...

A hatalmas szervizajtók megmocantak, megrázkódtak, majd fel-emelkedtek. Josie hátrafordult, és felkattintotta a belső sisakvilágítást, hogy Filip láthassa a barázdált arcra kiülő kifejezést. Beléptek a raktár-ba. Odabent ívelt kerámia- és acéltornyok álltak hegyeknél is sűrűbb halmokban. Több kilométer hosszú, hajszálvékony vezetékek Filipnél magasabb műanyag orsókra csévélve. Gigászi nyomtatók várakoztak, készen arra, hogy kialakítsák az űrben egymáshoz illeszthető lemezeket, hogy azok körbehatárolják a teret, emberi környezetnek alkalmas, leve-gővel, vízzel és összetett szerves vegyületekkel teli buborékká álljanak össze. Vészjelző lámpák vibráltak, a tágas teret a katasztrófa hátborzon-gató izzásával töltötték meg. Filip megindult előre. Nem emlékezett rá, hogy elővette volna a fegyverét, mégis a kezében tartotta. Miral, nem, Josie, épp beszíjazta magát egy rakodóba.

Hét perc.

Az első odaérkező mentő járművek fehér-piros váltófényei villódz-tak a káosz közepette, a világosság egyszerre jött mindenhol és se-honnan. Filip végigcsoszogott a hegesztőfelszerelések és fémnyomtatók sorai közt. A hintópornál is finomabbra őrlt acéllal és kerámiával meg-töltött kádak között. A csavart magú foglalatok között. A Naprendszer leggigantikusabb matracának beillő kevlár- és habpáncélrétegek között. A csarnok egyik nyitott sarkában egy teljes szétszerelt Epstein-hajtómű darabjai heverték, mintha a mindenség legbonyolultabb kirakós játéka lett volna. Filip egyikkel sem törődött.

A levegő nem volt elég sűrű ahhoz, hogy a lövések hangja terjedhessen benne. Alighogy a sisakkijelzője sebesen mozgó tárgyra figyelmeztette Filipet, fényes folt jelent meg a tőle jobbra lévő acélgerendán. Filip lebu-kott, a teste jóval lassabban közeledett a földhöz a mikrogravitációban,

mint égetés mellett tette volna. A marsi meglódult a készletek közötti folyosón. Nem az örök motoros páncélját viselte, hanem a technikusok által használt külső mechanikus vázat. Filip a tömegközpontra célzott, és a fél tárát kilötte. A lövedékek fellobbantak, ahogy elhagyták a pisztoly csövét, a saját üzemanyagukat égették, lángnyelveket és vörösszürke csíkokat húztak a gyér callistói atmoszférában. Négy eltalálta a marsit, szétterülő vércseppek hullottak lassan lefelé fagyott, rőt hópilekkeként. A mechanikus váz azonnal vészüzemmódra kapcsolt, a LED-je komor borostyánsárgára váltott. Valamelyik frekvencián azt közölte a gyár mentőalakulataival, hogy valami rettenetes történt. Értelem nélküli kötelességtudata az adott helyzetben szinte viccesnek hatott.

Miral hangja lágyan simogatta a fülét.

– Hoy, Filipito! Sa boíte sa palla?

Filipnek némi időbe telt megtalálnia a férfit. A rakodóban volt, feketített szkafandere eggyé vált a hatalmas lépegetővel, mintha egymásnak teremtették volna őket. Kizárólag a Külső Bolygók Szövetségének a korom alatt kirajzolódó, félbevágott kört ábrázoló jelképéből lehetett arra következtetni, hogy Miral nem elhanyagolt külsejű marsi lépegetőirányító. A bádoghengerek, amelyekről korábban mesélt, még mindig a raklapokhoz szíjazva álltak. Egyenként ezerliteresek, összesen négy. Az ívelt felszínen az állt: Nagy sűrűségű rezonanciabevonat. Ez az energiaelnyelő bevonat segített eltüntetni a marsi hadihajókat az érzékelők elől. Lopakodótechnológia. Sikerült rátalálnia. A félelem, amelynek jelenlétéről eddig nem is tudott, egyszerre megszűnt.

– Igen – felelte Filip. – Ez az.

Négy perc harminchét másodperc.

A rakodólépegető berregése mintha egészen messziről jött volna, a hangot inkább az épület padlója továbbította, mintsem a gyér atmoszféra. Filip és Josie megindult az ajtók felé. A villogó fények erősebbé váltak, és mintha egyfajta irányultságot vettek volna fel. Filip szkafanderrádiója átszűrte magát a jajveszékeléssel és biztonsági riasztásokkal teli frekvenciákon. A marsi hadsereg visszarendelte a mentő járműveket a civil hajógyárból, félték, hogy a helyszínre érkezők esetleg terroristák vagy álruhás ellenségek. Nem lehetett hibáztatni őket. Más esetben valószínűleg így lett volna. Filip sisakkijelzője felvázolta neki az épületek körvonalait, a félig felállított evakuációs állványzatot, a járműveknek az infravörös tartomány és a Filip szeme számára kivehetetlen fényirányadatok alapján

kikalkulált helyzetét. Úgy érezte, mintha egy tervrajzon sétálna keresztül, ahol mindent a peremvonalak határoztak meg, a felületeket pusztán sejteni engedték. Amint rácsoszogott a laza felső rétegre, mély frekvenciájú rengés futott végig a talajon. Talán egy robbanás. Vagy egy épület hosszas, lassú összeomlása ért végül véget. Miral rakodólépegetője jelent meg a nyitott ajtóban, a raktár fényei előtt kirajzolódva. A fogókarjába szorított fekete henger rendeltetésére nem utalt felirat. Filip csoszogva megindult az állványzat felé, és a titkosított csatornára kapcsolt át.

– Helyzet?

– Kisebb gondunk akadt – felelte Aaman. Az állványzatnál dolgozott. Filip szájában felgyülemlett a félelem fémese íze.

– Itt nem létezik ilyen, coyo – jegyezte meg, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára. – Mi az?

– Az ejektában lévő genyó beszennyezte az állványzatot. Kőpor került az illesztékekbe.

Három perc negyven másodperc. Harminckilenc.

– Odamegyek – jelentette be Filip.

Andrew hangja vágott a szavukba.

– A fegyverraktárban lőnek ránk, fejeske.

Filip elengedte a füle mellett a kicsinyítő képzőt.

– Mennyire vészes?

– Meglehetősen – felelte Andrew. – Chuchu harcképtelen, engem meg eléggé beszorítottak. Elkelne némi segítség.

– Tarts ki! – utasította Filip, miközben agya vadul kereste a megoldást. A két saját őruk az állványzatnál állt, készen arra, hogy lelőjenek bárkit, aki nem közéjük tartozott. A három építőmunkás egy kapcsolással bajlódott. Filip átugrott felettük, belekapaszkodott a fekete keretbe. A csövön, morogta Andrew.

Amint meglátta a beragadt összekötő elemet, amelyet fekete kőpor lepett be, egyértelművé vált a probléma. Valódi légkörben elég lett volna erősen ráfújni, hogy kitisztítsák. Erre itt nem volt lehetőség. Aaman eszeveszett tempóban kanalazott egy pengével, egyik apró darabkát a másik után pöccintette ki, próbálta kiüríteni a keskeny, bonyolult csatornákat, ahol a fém egymásba csúszott.

Három perc.

Aaman a helyére emelte a kapcsolvasat, és megpróbálta erővel belepusztkolni az illesztékbe. Közel volt hozzá, egészen közel, de amikor

rántott rajta, szétjött. Filip látta, hogy a férfi átkozódik, belülről nyál-cseppek tapadnak az arclemezéhez. Bárcsak hoztak volna magukkal sűrített levegőt, dühöngött magában Filip...

De hát hoztak.

Kivette a kést Aaman kezéből, és a pengét az úrruha csuklórészébe döfte, ahol az illesztés miatt az a legvékonyabb volt. Éles fájdalom jelezte, hogy egy kicsivel mélyebbre hatolt a kellenél. Semmi gond. Felvillant a szkafander riasztója, Filip pedig tudomást sem vett róla. Előrehajolt, az úrruháján keletkezett parányi rést az eldugult illesztékhez szorította, a kiszökő levegő szétszórta a port és a jeget. Egyetlen csepp vér csurrant ki, aztán tökéletes karmazsinvörös gömbbé fagyott, és viszszapattant az anyagról. Filip hátralépett, és Aaman egymásba csúsztatta az illesztékeket. Most hiába rántott rajta, a helyén maradt. A sérült szkafander eltömte a lyukat, amint Filip kihúzta belőle a kést.

Filip hátrafordult. Miral és Josie már levágta a hengereket a raklapokról, és az egyiket az állványzathoz szíjazták. A villogó vészjelző lámpák egyre halványabban világítottak, a mentő járművek elhaladtak mellettük a homályban és a zűrzavarban. Valószínűleg a fegyverraktárba tartottak, hogy – ha szükséges – megfékezzék a lángokat. Filip ugyanitt tartott volna leginkább a veszélytől, ha nem lett volna tájékozottabb.

– Fejeske! – szólalt meg vékony, szorongó hangon ismét Andrew.
– Itt egyre veszesebb a helyzet.

– No preoccupes – nyugtatta Filip. – Ge gut.

A két ór egyike a vállára tette a kezét.

– Akarod, hogy elintézzem? – kérdezte a nő. *Odamenjek kimenteni őket?*

Filip felemelte az öklét, és finoman ide-oda billentette. Nem. Az ő megdermedt, amikor megértette, mire utal ezzel, és egy pillanatra megfordult Filip fejében, hogy a nő nem engedelmeskedik. Ha így akarja. A lázadás itt önmagát büntette. Josie a helyére csúsztatta az utolsó hengert, megszorította a szíjakat. Aaman és az emberei a helyére illesztették az utolsó kapocsvasat.

Egy perc húsz másodperc.

– Fejeske! – ordította Andrew.

– Sajnálom, Andrew – válaszolta Filip. A pillanatnyi döbbszent csendet durvaságok és szitkok özöne követte. Filip másik frekvenciára kapcsolt. A hadihajógyár mentőszolgálatától kevesebb kiáltozást hallott. Egy női

hang tiszta, nyugodt németséggel utasításokat osztogatott az olyanok jóformán unott hatékonyságával, akik hozzászoktak a válsághelyzetekhez, a válaszolókra pedig átragadt a profizmusa. Filip az állványzatra mutatott. Chuchu és Andrew halott volt. Még ha nem haltak is meg, halottak voltak. Filip a helyére húzta magát az állványzaton, felerősítette a szíjakat a csuklójára és az ágyéka alá, a mellén keresztbe, aztán a vastag párnázatra fektette a fejét.

Ötvenhét másodperc.

– Niban! – szólalt meg.

Semmi reakció.

Visszakapcsolt a titkosított rádiócsatornára. Andrew zokogott. Jajveszékelt.

– Niban! Andale! – üvöltötte Filip.

Az állványzat zökkenet egyet, és Filipnek hirtelen megint lett súlya. Négy, vegyi hajtóanyaggal működő rakéta égetése világította meg alatta a talajt, hányta szét az üres raklapokat, és döntötte hanyatt Miral immár üres rakodólépegetőjét. A gyorsulástól Filip lábába gyűlt a vér, a látótere csíkká szűkült. A rádióból érkező hangok halkabbá, távolibbá váltak, a tudata ki-kihagyott. Az ürühája úgy feszült a combjára, mintha egy óriás szorította volna össze, préselte volna fel belőle a vért. Már kissé tisztább fejjel gondolkodott.

Odalent a kráter elnyúlt porhólyagnak tűnt a hold felszínén. Fények mozogtak benne. A kráter peremén magasodó tornyok korábban első-tétültek, de most vibrálva megint felfénylettek, ahogy a rendszerek újra-indultak. A Callisto hajógyárai kóvályogtak, akár egy részeg, vagy mint akit fejbe vertek.

Az időzítőn a visszaszámlálás két másodperchez ért, aztán egyhez.

Nullánál következett be a második csapás. Filip nem látta, ahogy eltalálják a sziklát. Ahogy a volfrámlövedékek esetében megszokott volt, minden emberi szemmel követhetetlen gyorsasággal zajlott, azt viszont látta, hogy a porfelhő ugrik egyet, mintha rájlesztettek volna, aztán a lökéshullám következett, amely olyan erővel terjedt szét, hogy még a szinte nem létező légkörben is látni lehetett.

– Kapaszkodjatok! – szólalt meg Filip, noha szükségtelenül. Az állványzaton már mindenki kapaszkodott. Sűrűbb légkörben mindannyian a halálukat lelték volna. Itt alig érezték rosszabbnak egy heves vihar-nál. Aaman felnyögött.

- Valami gond van? – kérdezte Filip.
- Pinché szikladarab átlukasztotta a talpamat – felelte Aaman. – Fáj.
- Gratia sa, hogy nem a farkadat találta el, coyo – mondta erre Josie.
- Nem panaszkodom – szabadkozott Aaman. – Nincs panasz.

Az állványzat rakétái kifogytak az üzemanyagból; a gyorsulás keltette gravitáció megszűnt. Alattuk a hajógyárakba eljött a halál. Immár egyetlen lámpa sem világított. Még csak tűz sem égett. Filip a csillagok fényes csíkja felé fordította a tekintetét, a galaxis korongja világította meg mindnyájukat. Az egyik fénylő pont nem a csillagok közé tartozott, hanem a *Pella* hajtóművéből kilövellő gázsugár volt. A hajó a lázadó legénységért jött. Leszámítva Chuchut. Leszámítva Andrew-t. Filip eltűnődött, miért nem bántja, hogy két emberét is elveszítette. Rögtön az első parancsnoki megbízatása során. Amivel azt kellett bizonyítania, hogy képes levelezni egy valódi küldetést, amelynek tényleges téje van, és mindent sikerül megoldania.

Nem akart megszólalni. Talán nem is szólalt meg. Talán csak egy sóhaj hagyta el az ajkát. Miral halkán elnevette magát.

– A nemjóját neki, Filipito! – szólalt meg az idősebb férfi. Aztán egy pillanattal később hozzátette: – Feliz cumpleaños, sabez?

Filip Inaros köszönésképp felemelte a kezét. Aznap a tizenötödik születésnapja volt.

Első fejezet: Holden

Egy évvel a Callisto elleni támadások után, csaknem három évvel azt követően, hogy a csapatával elindultak az Iloszra, és nagyjából hat nappal azután, hogy visszaértek onnan, James Holden a hajója mellett lebegett, és a bontószerkezetet figyelte, ahogy darabokra vágja azt. A *Rocinantét* nyolc erős kábel rögzítette a kikötőállásához, a Tycho Állomás számtalan javítódokkjának egyikéhez, a javítórészleg pedig csupán egyetlen szakasza volt a gigászi gömbszerkezet számtalan részegységének. Köröttük, a gömb tíz kilométer átmérőjű terében ezernyi más feladattal foglalkoztak, Holdent azonban kizárólag a hajója érdekelte.

A bontószerkezet végzett a feldarabolással, és lehámozta a külső hajótest egyik jókora szakaszát. Ez alatt húzódott a jármű váza, a robusztus bordázat, amit kábelek és csövek kusza összeviaskodása vett körül, az alatt pedig a második burkolat, a belső hajótest bukkant fel.

– Hát ja – állapította meg a mellette lebegő Fred Johnson –, eléggé sikerült szétbarmolnotok.

Fred szavai még így, a szkafanderek kommunikációs rendszerétől szintelenül és eltorzítva is úgy hatottak, mintha gyomorszájon ütötték volna. Annak, hogy Fred, a Külső Bolygók Szövetségének névleges vezetője és a Naprendszer három legbefolyásosabb emberének egyike személyesen érdeklődött a hajója sorsa iránt, megnyugtatóan kellett volna hatnia. Holden ehelyett úgy érezte, mintha az egyik apja ellenőrizné a házi feladatát, hogy megbizonyosodjon róla, semmit sem rontott el túlságosan.

– A belső tartókeret meggömbült – közölte egy harmadik hang a rádión. Egy Sakai nevű, savanyú képű férfi, aki a Tycho főmérnöki posztját vette át, miután Samantha Rosenberg az életét veszítette az immár csak lassú zónai incidensként emlegetett összecsapás során. Sakai a közelben lévő irodájából követte szemmel a javítási munkálatokat a bontószervezet látható tartományú és röntgenkameráinak segítségével.

– Ezt hogy csináltátok? – mutatott Fred a hajógerinc mentén felszerelt sínágyú foglalatára. Az ágyú csöve szinte a hajó teljes hosszán átnyúlt, és a fegyvert a kerethez rögzítő gyámok helyenként láthatólag megvetemedtek.

– Szóval még nem meséltem arról – felelte Holden –, amikor a *Rocival* egy nehéz teherhajót vontattunk magasabb keringési pályára, és a sínágyút használtuk reaktív hajtóműként?

– Aha, jó vicc – jegyezte meg savanyúan Sakai. – A gyámok némelyike javítható, de szerintem épp elég mikrorepedést találunk majd az ötvözetben ahhoz, hogy inkább az összes kicserélése tűnjön ésszerűbbnek.

Fred füttyentett.

– Az nem lesz olcsó multság.

A KBSZ vezetője időről időre a *Rocinante* legénységének erkölcsi és anyagi támogatójaként lépett fel. Holden reménykedett benne, hogy jelenleg az ingatag kapcsolat pozitív fázisában járnak. A törzs-ügyfélkedvezmény nélkül a hajó megjavítása jelentősen költségesebb lesz. Nem mintha nem engedhették volna meg maguknak.

– Rengeteg a rosszul befoltozott lyuk a külső hajótesten – folytatta Sakai. – A belső innen megfelelőnek tűnik, de minden tizedmilliméterét átvizsgáljuk majd, hogy biztosan légmentes legyen.

Holden már majdnem megjegyezte, hogy a hazaút az Iloszról jóval több fulladással és halállal járt volna, ha a belső hajótest nem zár tökéletesen, aztán visszafogta magát. Értelmetlen lett volna összevesznie azzal az emberrel, aki a hajója karbantartásáért felel. Holdennek eszébe jutott

Sam pajkos mosolya, és hogy hogyan tompította mindig valami butasággal a kritika élet, s úgy érezte, valami összeszorul a szegycsontja mögött. Évek teltek el, de a gyász még mindig meglepte néha.

– Köszönöm – mondta inkább.

– Nem fog gyorsan menni – válaszolta Sakai. A bontószerkezet bekapcsolta a fűvókáit, és átröppent a hajó egy másik részére, mágnesalpakkkal rögzítette magát, aztán tündöklő ívfénnyel nekilátott szétvágni a hajótest egy újabb szakaszát.

– Menjünk át az irodámba! – javasolta Fred. – Az én koromban egy idő után már kényelmetlenné válik az úrruha.

A hajójavítás számos aspektusát megkönnyítette a gravitáció és a légkör hiánya. Cserébe a technikusok szakfander viselésére kényszerültek munka közben. Holden úgy értelmezte Fred szavait, hogy az idősebb férfinak vizelnie kellett, és indulás előtt nem vette a fáradságot, hogy felhúzzon egy kondomkatéttert.

– Rendben, menjünk!



Fred irodája nagynak számított az űrállomásokon megszokott helyiségekhez képest, az ódon bőr szaga és kellemes kávéillat töltötte be. A kapitány páncélszekrényét titánból és vert acélból készítették, mintha valami régi film kelléke lett volna. Az íróasztala mögötti képernyő három épülő hajó vázát mutatta. Nagyméretű, zömök és gyakorlatias konstrukciókat. Mint három pöröly. Az egyéni igényekhez igazított KBSZ-hadiflotta csíráját adták. Holden tudta, miért érzi úgy a szövegség, hogy saját felfegyverzett védelmi haderőt kell létrehozniuk, de az elmúlt néhány év történéseinek fényében akaratlanul is úgy vélte, hogy az emberiség rendre rossz következtetéseket von le a traumákból.

– Kávét? – kérdezte Fred. Holden bólintására matatin kezdett a kis asztalon álló kávégéppel, és elkészített kétcsészényivel. Az egyiket odanyújtotta Holdennek, az oldalán megkopott jelkép. A KBSZ félbevágott körét viselte magán, szinte láthatatlanul.

Holden elvette, a képernyő felé intett, majd megkérdezte:

– Mennyi idő még?

– Jelenleg hat hónapra becsüljük – felelte Fred, aztán öreges nyögéssel leült a székére. – Kész örökkévalóság. Másfél év múlva már rá sem fogunk ismerni az emberiség társadalmi struktúráira.

– A diaszpóra miatt.

– Ha így akarod hívni – bólintott rá Fred. – Én inkább földfoglalási rohamként emlegetem. Ekhós szekerek egész serege tart az ígéret földje felé.

Több ezer szabadon gyarmatosítható bolygó felé. A Naprendszer összes bolygójáról, állomásáról és sziklájáról származó emberek rohantak megszerezni egy-egy földdarabot. Odahaza pedig három kormányzat igyekezett mihamarabb elegendő hajót építeni, hogy mindezt irányíthassák.

Az egyik hajón olyan fényesen ragyogott fel egy hegesztősor, hogy a monitor válaszképp sötétített a képen.

– Az Ilosz leginkább arra figyelmeztetett, hogy rengetegen meg fognak halni – jegyezte meg Holden. – Senki sem figyelt?

– Nem igazán. Ismered az észak-amerikai földfoglalási roham történetét?

– Hát persze – válaszolta Holden, aztán kortyolt egyet Fred kávéjából. Mennyei volt. A Földön termelt, gazdag aromájú. A ranggal járó kiváltságok. – Fogtam az utalást az ekhós szekerekre. Montanában nőttem fel, tudod. Az ottaniak a mai napig azokat a vadnyugati baromságokat mesélik magukról.

– Akkor tisztában vagy vele, hogy az amerikai küldetéstudat mítosza mögött rengeteg tragédia rejlik. Az ekhós szekerek közül több soha nem ért célba. Azok közül pedig, akiknek mégis sikerült eljutniuk oda, sokan végül olcsó munkaerőnek álltak be a vasúthoz, a bányákba és a gazdag farmerekhez.

Holden a kávéját iszogatta, és az épülő hajókat figyelte.

– Azokról nem is szólv, akik már jóval azelőtt ott éltek, hogy az ekhós szekerek megérkeztek, és mindegyiküket megfertőztek egy remek kis betegséggel. A mi galaktikus küldetésünk legalább nem pusztít el semmit, ami az utánzó gyíkoknál fejlettebb lenne.

Fred bólintott.

– Talán. Eddig úgy tűnik. De az ezerháromszáz rendszerből nem mindegyiket tanulmányozták még alaposan. Ki tudja, mit találunk.

– Ha nem csal az emlékezetem, gyilkos robotvalamiket és földrésznyi fúziós reaktorokat, amelyek csak arra várnak, hogy valaki átkattintsa a kapcsolót, és szétrobbanthassák a bolygó felét.

– Az egesz számú minta alapján. Ennél furcsábbakra is számíthatunk.

Holden vállat vont, és felhajtotta a maradék kávéját. Frednek igaza volt. Nem lehetett tudni, mi vár rájuk a számtalan új világon. Senki sem tudta megjósolni, miféle veszélyeket tartogatnak a területeket megkaparintani igyekvő leendő gyarmatosítók számára.

– Avasarala nem elégedett azzal, amit tettem – közölte Holden.

– Bizony nem – értette egyet Fred. – Én viszont igen.

– Hogy mondtad?

– Nézd, az öreglány azt akarta, hogy odamenj, és az egész Naprendszernek megmutasd, mennyire szörnyű a helyzet. Meg kellett volna rémítened őket, hogy kivárják, amíg a kormány biztonságosnak nem nyilvánítja a dolgot. Azt szerette volna, ha a segítségeddel megint a kezükbe kerül az irányítás.

– Épp elég rémisztő volt – válaszolta Holden. – Ezt nem sikerült egyértelművé tennem?

– Dehogynem. Ugyanakkor túlélhető is. És az Ilosz hamarosan lítiumércel megrakott teherszállítókat küld az itteni piacokra. Gazdagok lesznek. Lehetséges, hogy ők jelentik majd a kivételt, de mire mindenki rájön erre, az emberek már letelepednek azon a rengeteg bolygón, és a következő aranybányát fogják keresni.

– Nem tudom, mit csinálhattam volna másképp.

– Semmit – jelentette ki Fred. – Avasarala és Smith marsi miniszterelnök, meg a többi politikamániás a kezükben akarják tartani a helyzetet. Te pedig gondoskodtál róla, hogy ne tehessek.

– Akkor te miért vagy elégedett?

– Azért – felelte széles mosollyal Fred –, mert én nem akarom irányítani ezt. Én hosszú távra tervezek.

Holden felállt, és töltött magának még egy csészével Fred mennyei kávéjából.

– Hát, ezt részletesebben ki kell fejtened nekem – mondta, és nekitámaszkodott a kávéskanna melletti falnak.

– Az enyém a Medina Állomás, az az önálló jármű, amely mellett mindenkinek el kell haladnia, aki átkel a gyűrűn, és ahonnan vetőmagot és tartalék sátrakat szerezhet be bárki, akinek szüksége van ezekre. Bekerülési értéken adunk el nekik termőföldet és vízsűrűket. Amelyik gyarmatnak sikerül fennmaradnia, ezt annak köszönheti majd, hogy segítettünk nekik. Tehát amikor eljön az ideje, hogy valamiféle galaktikus kormányzótestületet hozzanak létre, kihez fognak fordulni? Azokhoz,

akik a fejükhöz fegyvert tartva akarják kierőszakolni a hegemoniájukat? Vagy azokhoz, akiknek a segítségére mindig számíthattak és számíthatnak a válsághelyzetekben?

– Hozzád fordulnak – felelte Holden. – És ezért építesz hajókat. Segítőkésznek kell mutatkoznod eleinte, amikor mindenkinek segítségre van szüksége, amikor viszont kormányzatra lesz szükségük, erősnek akarod mutatni magad.

– Igen – ismerte el Fred, és hátradőlt a székében. – A Külső Bolygók Szövetsége mindig is az Övön túli összes égitestet jelentette. Ez még mindig igaz. Csupán... kissé kiterjeszkedett.

– Ez nem mehet ilyen egyszerűen. Kizárt, hogy a Föld és a Mars ölbetett kézzel hagyja, hogy ti uraljátok a galaxist, csupán mert sátrakat és csomagolt ebédet osztogattatok.

– Semmi sem egyszerű – ismerte el Fred. – De ezzel indítjuk a játszmát. És amíg az enyém a Medina Állomás, addig én uralom a tábla közepét.

– Mondd csak, *elolvastad* a jelentésemet? – kérdezte Holden, és képtelen volt eltüntetni hangjából a hitetlenkedést.

– Nem alábecsülni akarom a veszélyforrásokat, amelyek ott maradtak azokon a világokon...

– Felejtsd el, ami ott maradt – vágott a szavába Holden. Lerakta félig kiivott kávéscsészéjét, és keresztülvonult a helyiségen, hogy Fred íróasztala fölé hajoljon. Az idős férfi a szemöldökét ráncolva hátrébb húzódott. – Felejtsd el a robotokat és a vasúthálózatot, amik még azután is működtek, hogy úgy egymilliárd évre lekapcsolták őket. A felrobbanó reaktorokat. Felejtsd el a halálos mérgű meztelensigákat és a mikrobákat, amelyek a szemedbe másznak, és megvakítanak.

– Milyen hosszú a lista?

Holden rá se hederített.

– Egyedül a varázslövedékre kellene emlékezned, ami véget vetett mindennek.

– A leltre pusztá véletlenségből találtál rá, ha számításba vesszük...

– Nem, egyáltalán nem véletlenül. Ennél ijesztőbb választ elképzelni sem tudok Fermi paradoxonjára. Tudod, miért nincsenek indiánok a mi régi vadnyugati analógiánkban? Mert mind halottak. Bárki építette meg azt az egészet, hatalmas előnnyel indult, és a kapuépítő protomolekulával mindenki mást elpusztított. És még csak nem is ez a rémisztő rész. Igazán

az a rész ijesztő, hogy felbukkant valami *más*, tarkón lőtte az előző fickókat, és szanaszét hagyta a tetemüket a galaxisban. Azt a kérdést kellene feltennünk magunknak, hogy ki lőtte ki a varázslövedéket. És vajon nem zavarja-e őket, hogy elveszünk mindent, amit az áldozat ott hagyott?



Fred két lakosztályt bocsátott a legénység rendelkezésére a Tycho Álomás lakógyűrének igazgatósági lakómoduljainak szintjén. Holden és Naomi használta közösen az egyiket, Alex és Amos pedig a másikban szállt meg, ami a gyakorlatban persze mindössze annyit tett, hogy ott aludtak. Amikor a két férfi nem a Tycho szórakozási lehetőségeinek bőségéből válogatott, látszólag minden idejüket Holden és Naomi lakásában töltötték.

Amikor Holden belépett, Naomi az ebédlőben üldögélt, és valami bonyolult ábrát görgetett le a kézi terminálján. Anélkül, hogy felnézett volna rá, Holdenre mosolygott. Alex a nappali kanapéján ült. A fal képernyőn egy hírsatorna grafikonjait és kommentárjait lehetett látni, ám lenémítva, a pilóta pedig hátrahajtott fejjel, lecsukott szemmel pihent. Halkan hortyogott.

– Most már itt is alszanak? – kérdezte Holden, és leült Naomival szemben az asztalhoz.

– Amos elment vacsoráért. Hogy ment?

– A rossz hírrel kezdem, vagy a még rosszabbal?

Naomi végre felpillantott a munkájából. Oldalra billentette a fejét, és Holdenre hunyorított.

– Már megint kirúgattál minket?

– Ezúttal nem. A *Roci* meglehetősen ramaty állapotban van. Sakai szerint...

– Huszonnyolc hét – vágott a szavába Naomi.

– Aha. Bepoloskáztad a terminálomat?

– A táblázatokat nézem át – felelte a nő, és a kijelzőjére mutatott.

– Egy órája küldte el. A fickó... Sakai egész jól ért a dolgához.

De nem annyira, mint Sam, maradt kimondatlanul. Naomi megint lefelé fordította a tekintetét, a táblázatokra, arcát a haja mögé rejtette.

– Szóval igen, ez volt a rossz hír – folytatta Holden. – Fél év pihenő, és Fred még mindig nem állt elő azzal, hogy majd ő kifizeti. Vagy legalább egy részét. Tulajdonképp bármennyit.

– Még így is bőségesen van pénzünk. Tegnap megjött, amit az EN utalt.

Holden egy bólintással intézte el.

– De ha egy percre elfeledkezünk a pénzről, akkor sem sikerült elérnem, hogy bárki meghallgasson a lelettel kapcsolatban.

Naomi övbéliesen megvonta az öklét.

– Mert szerinted *most* más lesz a helyzet? Korábban sem hallgattak rád soha.

– Legalább egyszer szeretném, ha beigazolódna az emberiségről alkotott optimista nézeteim.

– Csináltam kávé – közölte Naomi, és a fejével a konyha felé bökött.

– Fred megkínált az övéből, ami annyira finom, hogy mostantól nem fog ízleni az annál gyengébb minőségű kávé. Na, ezzel is csak felboszszantott.

Oldalra csusszant a lakosztály ajtaja, és Amos csörtetett be rajta két hatalmas bevásárlózacskóval. Curry és hagyma illata terjengett körötte.

– Kaja – jelentette be, és Holden elé pakolta a zacskókat. – Hé, kapitány, mikor kapom vissza a hajómat?

– Az ott étel? – szölt ki a nappaliból Alex harsogó, kába hangon. Amos nem válaszolt; a műanyag dobozokat szedte elő a zacskókból, és sorra kirakta mind az asztalra. Holden egészen eddig azt hitte, túlságosan ideges ahhoz, hogy egyen, de az indiai étel fűszeres illatától meg gondolta magát.

– Még jó ideig nem – felelte Amosnak Naomi a szájában egy falat tofuval. – Meggörcbült a tartókeret.

– A francba! – káromkodta el magát Amos, aztán leült, és elvett egy pár evőpálcikát. – Pár hétre magatokra hagylak benneteket, és tönkrevágjátok a barátnőmet.

– Földön kívüli szuperfegyvereket vetettek be – jegyezte meg Alex, ahogy az alvástól csatakos, szanaszét álló hajjal besétált a szobába. – Megváltoztak a fizika törvényei, hibák történtek.

– Ugyanaz a szarság, másik nap – válaszolta Amos, és átnyújtotta a pilótának a currys rizsét. – Hangosítsátok fel! Az mintha az lloz lenne.

Naomi feljebb vette a videocsatorna hangerejét, és a hírolvasó hangja töltötte be a lakosztályt.

– ...az energiaellátást részben sikerült helyreállítani, de forrásaink szerint a nem várt akadály miatt...

– Ez valódi csirke? – kérdezte Alex, és elmarta az egyik műanyag dobozt. – Dőzsölünk egy kicsit, mi?

– Csitt! – szolt rá Amos. – A kolóniáról beszélnek.

Alex az égre emelte a tekintetét, de semmit sem mondott, miközben fűszeres csirkecsíkokat halmozott a tányéjára.

– ...további híreink: kiszivárgott a Callisto hajógyárai ellen intézett tavalyi támadások nyomozati anyagát ismertető jelentéstervezet. Noha a szöveg nem végleges, az első jelentések arra utalnak, hogy az akcióban részt vett a Külső Bolygók Szövetségének egyik töredék csoportja, és a számos halottat és sérültet követelő támadásért a felelősség...

Amos mérgesen az asztali kezelőpultra döfött, és elnémította a hangot.

– A francba, arról szerettem volna többet hallani, mi a helyzet az Iloszon, és leszarom, hogy egypár cowboyt játszó KBSZ-es seggfej felrobbantja magát.

– Kíváncsi lennék, Fred tudja-e, ki állt a támadás mögött – jegyezte meg Holden. – A KBSZ keményvonalasai nem bírnak túllépni a „mi az egész Naprendszer ellen” mantrájukon.

– Egyébként is, mi a fenét akartak elérni ott? – értetlenkedett Alex.

– A Callistón nem tároltak nehéz lőszereket. Sem atomfegyvereket. Semmit, amiért érdemes lett volna így lerohanni a helyet.

– Ó, csak nem azt várjuk, hogy ennek a szarságnak bármi értelme legyen? – kérdezte Amos. – Passzold ide azt a naan kenyeret!

Holden felsóhajtott, és hátradőlt a székében.

– Tudom, hogy naiv idiótának gondoltok miatta, de arra számítottam, hogy az Ilosz után pillanatnyi béke köszönt be. Senki sem érzi majd úgy, hogy bárkit fel kellene robbantania.

– Ilyennek is tűnik a helyzet – szólalt meg Naomi, aztán visszafojtott egy feltörni készülő böffenést, és lerakta az evőpalcikáit. – A Föld és a Mars közötti viszony enyhült, ha kényes is az egyensúly, a KBSZ pedig kormányoz, és nem harcol. Az iloszi telepések az EN-nel együttműködve dolgoznak, és nem egymást ölik. Ennél jobb nem lesz a helyzet. Nem várhatjuk, hogy mindenki egy véleményen legyen. Végére is, még mindig emberek vagyunk. Bizonyos százalékunk mindig is seggfejként fog viselkedni.

– Igazabb szavak sosem hangzottak el, főnök – jelentette ki Amos.

Végeztek a vacsorával, aztán hosszú percekig kellemes csendben ültek. Amos sört vett elő a kis hűtőszekrényből, és körbeadta a dobozo-

kat. Alex a kisujja körmével piszkálta a fogát. Naomi megint megnyitotta terminálján a javítási tervezetet.

– Na – szólalt meg, miután alaposan átrágta magát a számokon –, a jó hír, hogy még ha az EN és a KBSZ is úgy dönt, hogy magunknak kell rendeznünk a számláinkat, mindent ki tudunk fizetni a hajó biztonsági tartalékából.

– Olyan munkából pedig nem lesz hiány, hogy telepéseket vigyünk át a gyűrűn – jegyezte meg Alex. – Amint megint repülni tudunk.

– Naná, mert annyi komposztot tudunk tárolni a raktérben – horkant fel Amos. – Ráadásul nem biztos, hogy a kétségbeesett és anyagilag lepukkant ügyfelek köréből kellene válogatnunk.

– El kell fogadnunk – válaszolta Holden –, hogy ha minden így halad tovább, meglehetősen nehéz lesz munkát találni egy magánhadihajóval.

Amos felnevetett.

– Hadd előlegezzek meg itt egy „én megmondtam”-ot! Mivel ha mégsem így lesz, márpedig sosem volt így, lehet, hogy már nem leszek itt, hogy kimondjam.